

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Бележка на автора</i>	12
--------------------------	----

П Ъ Р В А Ч А С Т

1	Сърбежът	17
2	Métro, boulot, dodo	27
3	Яйчени черупки	36
4	Полет в Космоса и набиране на инерция	43
5	В Щатите	55
6	Раздвоение	67
7	Последици	70
8	Повредена стока	77
9	Балонено момиче	91
10	Безвремие	109
11	Заседнала	120
12	Клинично изпитване и депресия	128
13	Стодневният проект	136
14	Танго с трансплантацията	143
15	От двата края на телескоп	155
16	<i>Хоуп лодж</i>	167
17	Хронология на свободата	179
18	Помирът	187

19	Акварелни мечти	193
20	<i>Шарена</i> компания	204
21	Пясъчен часовник	213
22	Горчивината у нас	224
23	Последната хубава вечер	230
24	Край	235

В Т О Р А Ч А С Т

25	Преходът	243
26	Ритуали на прехода	263
27	Пренавлизване	276
28	За тези, които остават	295
29	Дългият набег	308
30	Изписано на кожата	321
31	Цената на болката	331
32	Салса и оцеляващите	346
33	<i>Примерът на Брук</i>	361
34	Завръщане	382
	Епилог	409
	Благодарности	413

Бележка на автора

ЗА ДА НАПИША тази книга, разчитах на дневниците и на медицинската си документация, на интервютата, които взех от много от споменатите в нея хора, както и на собствената си памет. Включила съм и откъси от писма, някои от които са редактирани за краткост.

За да запазя анонимността на определени личности, съм променила характерните им черти, както и имената им със следните – по азбучен ред: Денис, Джейк, Джоани, Естел, Карън, Шон и Уил.

СЪРБЕЖЪТ

ВСИЧКО ЗАПОЧНА СЪС сърбеж.

Сърбеж не в смисъла на копнеж да обиколя света или на криза в първата четвърт от живота, а истински сърбеж по тялото. Влудяващ сърбеж, който ме караше да си дера кожата и ми пречеше да спя ношем.

Появи се във втората година в колежа – отначало по горната страна на стъпалата, а после тръгна и по прасците и бедрата.

Стараех се да не се чеша, но беше безмилостен и се разпространяваше по повърхността на кожата като хиляда невидими ухапвания от комари. Без да се усетя, ръката ми кривваше надолу по крака, а ноктите ми деряха дънките в търсене на облекчение, преди да се пхнат под подгъва, за да се впият направо в плътта.

Сърбеше ме по време на почасовата работа в студентската фотолaborатория. Сърбеше ме под голямото дървено бюро в библиотечната кабинка. Сърбеше ме, докато танцувах с приятели на залетите с бира подове на сутеренните бирариии. Сърбеше ме, докато спях. Краката ми скоро се покриха с множество сълязаци ранички, дебели струпеи и пресни белези, сякаш ме бяха били по тях с бодливи рози. Кървави

предвестници на борбата, която се водеше у мен и се ожесточаваше.

– Може да е паразит, който си прихванала по време на следването в чужбина – каза един китайски билкар, преди да ме отпрати с куп вонящи церове и горчиви отвари.

Сестра в колежанския здравпункт реши, че може да е екзема и препоръча крем. Общопрактикуващ лекар предположи, че е от стрес и ми даде мостри на лекарство против безпокойство. Но явно никой не знаеше със сигурност какво ми е, затова и аз се стараех да не обръщам внимание на сърбежа. Надявах се да мине от само себе си.

Сутрин открях вратата на стаята в общежитието, оглеждах коридора и хуквах по хавлия към общата баня, преди някой да е зърнал крайниците ми. Обтривах кожата си с мокра кърпа, гледайки как червените струйки се стичат в канала на гуша. После се мажех с лосиони с извлек от хамамелис, направени по рецепта, и си запушвах носа, за да изпия горчивите отвари. След като стана твърде горещо да нося дънки всеки ден, се снабдих с цял куп черни непрозрачни чорапогашници. Купих тъмни чаршафи, които скриваха ръждивите петна. И когато се случваше да правя секс, винаги беше на тъмно.

Сърбежът беше придружен от дremки. Дremки от по два, четири, шест часа. Но сънят никога не стигаше да успокои тялото ми. Унасяше ме на репетициите на оркестъра, на събеседвания за работа, проспивах срокове и вечери и се събуждах още по-изтощена.

– Никога през живота си не съм се чувствала толкова уморена! – признах един ден на приятелките си, докато отивах ме на лекция.

– И аз, и аз – отвърнаха съчувствено ме.

Всички бяхме скапани. През последния семестър бяхме посрещнали повече изгреви, отколкото през целия си досега.

шен живот, заради дипломните работи, които пишехме по цял ден в библиотеката, и пиянските купони, които се вихреха до зори.

Живеех в центъра на студентския комплекс на *Принстън* – на последния етаж на общежитие в готически стил, накачулено с кулички и гротескни водоливници. В края на всяка купонджийска нощ приятелите ми се събираха в стаята ми за последно питие преди лягане. Имаше големи прозорци като на катедрала, на чиито первази обичахме да сядаме с проведен надолу крака и да гледаме как пияните гуляйджии се олюляват на път към дома и как първите кехлибарени лъчи набраздяват павирания вътрешен двор. Скоро щяхме да завършим и бяхме решени да се насладим заедно на тези последни седмици, преди да се пръснем, дори това да означаваше да изтощим организма си до краен предел.

И все пак бях притеснена, че умората ми се дължи на друго.

Останах сама в леглото, след като всички си бяха отишли, усещах, че под кожата ми се вихри пиршество; че във вените ми се прокрадва нещо, което подкопава здравия ми разум. Енергията ми се изпаряваше, а сърбежът се усилваше и аз си казвах, че апетитът на паразита расте. Но дълбоко в себе си се съмнявах, че е паразит. Започнах да се питам дали истинският проблем не е у мен.

През следващите месеци бях като в море – едва се удържах да не потъна, гледах да се хващам за нещо, което да ме държи на повърхността. За известно време успях.

Завърших, а после със състудентите си се включих в масовото бягство към Ню Йорк.

В *Крейгслист** намерих обява за свободна стая в огромна мансарда, разположена над цял склад за художествени материали на улица *Канал*. Беше лятото на 2010 г. и гореща вълна беше изсмукала кислорода от града. Когато се показах от метрото, в лицето ме удари вонята на гниец боклук. Пристигащите от предградията се блъскаха по тротоарите с тълпите туристи, търсещи имитации на дизайнерски чанти.

Апартаментът беше на третия етаж, асансьор нямаше и докато готвях куфара до първия етаж, белият потник беше станал прозрачен от пот. Представих се на новите си съквартиранти – бяха деветима. Всички бяха двайсет и няколко годишни и амбициозни – трима актьори, две моделки, готвач, дизайнер на бижута, докторант и финансов анализатор. За 800 долара на месец получавахме бърлога без прозорец, отделена с тънък като хартия гипскартон, който алчният хазяин беше поставил, за да извлече максимум печалба от вложението си.

Бях си осигурила летен стаж в Центъра за конституционни права и когато първия ден се явих там, изпитах благоговен трепет да бъда в една стая с някои от най-безстрашните защитници на гражданските свободи в страната. Работата изглеждаше важна, но стажът беше безплатен, а да живееш в Ню Йорк, беше все едно да се разхождаш с пробит джоб. Профуках набързо двете хилядарки, които бях спестила в колежа. Едва преживях с гледане на деца и вечерна работа по ресторантите.

Възприятието за бъдещето – огромно, но празно – ме изпълваше с ужас. Понякога, когато си разрешавах да помечтая, се въодушевах. Възможностите каква да стана и докъде да

* Craigslist – централизирана мрежа от онлайн общества за създаване на обяви. – Бел. прев.

стигна, ми се струваха безкрайни, лентата се развиваше далеч зад пределите на въображението. Представях си се като чуждестранен кореспондент в Северна Африка, откъдето е баща ми и където бях живяла за известно време като дете. Заигравах се и с идеята да следвам право, която изглеждаше по-разумен вариант. Честно казано, трябваша ми пари. Бях успяла да завърша колеж от Бръшляновата лига само защото получих пълна стипендия. Но в реалния живот нямаше такива спасителни мрежи, като попечителски фондове, семейни връзки, шестцифрена заплата от работа на Уолстрийт, каквито имаха мнозина от състудентите ми.

Беше по-лесно да се безпокоя за несигурното бъдеще, отколкото да се изправя срещу друга, още по-притеснителна промяна. През последния семестър бях борила умората с енергийни напитки с кофеин. Когато престанаха да ми действат, едно момче, с което бях ходила за кратко, ми даде от своя адерал*, за да преживея държавните изпити. Но скоро и той не ми беше достатъчен. Кокаинът беше задължителен атрибут на купоните в приятелския ми кръг; на тях винаги присъстваха хора, които предлагаха безплатни магистралки тук и там. Никои не се учуди, когато започнах да се включавам и аз.

И съквартирантите ми в мансардата на улица *Канал* се оказаха страстни купонджии. Започнах да вземам стимулант така, както някои хора добавят допълнителна доза кафе към еспресото си. Те бяха средство за постигане на цел, начин да избегна все по-силното изтощение. В дневника си написах: *Дръж се!*

* Медикаментът *Адерал* съдържа четири соли на амфетамина и се използва за лечение на синдрома на дефицит на вниманието и хиперактивност, и на нарколепсия. — Бел. прев.

В края на лятото едва се познавах. Приглушеният звън на будилника раздираше като тъп нож непробудния ми сън. Всяка сутрин се измъквах от леглото и заставах пред дългото до пода огледало, за да огледам щетите. По краката се появяваха нови драскотини и струйки засъхнала кръв. Косата стигаше до кръста на лишени от блясък чорлави вълнисти кичури, които нямах сили да среща. Полукръглите сенки под големите кръвясали очи се бяха превърнали в дълбоки тъмни кръгове. Твърде изтощена да се показвам на слънце, започнах да ходя на стаж все по-късно и по-късно, докато един ден съвсем престанах.

Ненавиждах това, в което се преобразявах – в човек, който се търкулва с главата напред във всеки нов ден и се движи непрестанно, но без усет за посока; в човек, който нощ след нощ възстановява като частен детектив черните петна в паметта си; в човек, който никога не изпълнява поетите ангажименти; в човек, който се срамува да приеме обажданията на родителите си. *Това не съм аз* – мислех си, докато гледах с отвлечение изображението в огледалото.

Трябваше да се взема в ръце. Трябваше да си намеря истинска, платена работа. Трябваше да се откъсна от студентската тайфа и от съквартирантите си на улица *Канал*.

В една августовска сутрин, малко след като заряха стажа, станах рано, отидох с лаптопа при противопожарния изход и започнах да търся работа. Беше сушаво лято, слънцето печеше и загаряше кожата, като оставяше по краката бели точици като брайлово писмо навсякъде, където драскотините бяха зараснали.

Погледа ми привлече обява за адвокатски сътрудник в американска кантора в Париж и ми се прищя да кандидатствам. Цял ден съчинявах мотивационно писмо. Не пропуснах да спомена, че френският ми е първи език и че говоря и малко

арабски, с надеждата да получи някакво предимство. Помощник-юрист не беше мечтаната професия – дори не знаех какво трябва да върша, но ми се стори подходяща работа за разумен човек. Най-вече си мислех, че промяната на обстановката може да ме спаси от все по-безразсъдното ми поведение.

Да се преместя в Париж, не беше съкровено желание, а план за бягство.

• • •

Няколко дни, преди да напусна Ню Йорк завинаги, бях на трети купон за вечерта, на който инвестиционни банкери с правни якички седяха навесени над дебели магистралки кокаин и се потяха, докато обсъждаха оживено портфолиата си, вили под наем в Монток* и подобни. Беше 5 часът и ми беше противно. Искях да се прибирам.

Застанала сама на тротоара, обвита в син дим от цигарата, гледах как нощното небе започва да изсветлява. Манхатън още спеше в този тих мимолетен промеждутък между последната обиколка на боклукчийските камиони и отварянето на кафенетата. От 10 минути чаках такси, когато до мен се приближи един младеж от купона и ми поиска цигара. Беше ми последна, но му я дадох. Той я запали, като си направи завет с огромната си като баскетболна ръкавица ръка. Издиша, усмихна се и двамата запристъпвахме от крак на крак, споглеждайки се срамежливо, а после вперихме поглед в пустата улица.

– Да го хванем? – попита.

* Туристическа дестинация в Ийст Хамптън, известна с шестте парка и риболовни рекорди. – Бел. прев.

Наближаваше самотно такси и въпросът изглеждаше съвсем безобиден, така че се съгласих и се качихме. Едва след като дадох адреса си на шофьора, се усетих, че младежът беше предложил да пътуваме заедно, без да знае накъде отивам.

Известно ми е, че не бива да се качвам в кола с непознат мъж. Баща ми, който е живял в Ийст Вилидж през 80-те години, когато Ню Йорк е бил столица на престъпността, никак не би одобрил. Но у този младеж имаше нещо, което го правеше безопасен и интересен. Изпод рошавата му изрусена от слънцето коса надничаха интелигентни сини очи. Слаб, с квадратна челюст и трапчинки на бузите, беше поразително красив, но имаше ужасна стойка – държеше се свито, сякаш не осъзнаваше хубостта си.

— Май не съм виждала по-висок човек от теб — казах, изучавайки го с крайчеца на окото си. Двуметров на ръст, седеше с колене, притиснати в седалката на шофьора.

— И друг път са ми го казвали — отвърна. Говореше тихо и въпреки размерите му у него се усещаше някаква мекота.

— Приятно ми е! Аз съм...

— Вече говорихме, не помниш ли?

Повдигнах рамене и му се усмихнах извинително.

— Беше гълга нощ.

— Не помниш ли, че опита да си обърнеш клепачите? И че рецитира *Мери има агънце* на латински? — засмя се. — Или че си поръси главата със стружки от молив и повтаряше: *Конфети* със страховит глас? Нищо ли не помниш?

— Ха-ха. Много смешно — казах, като го ударих закачливо с юмрук по рамото.

Тогава осъзнах, че флиртуваме.

Той подаде ръка:

— Уул.

Говорихме по целия път до центъра и с всяка изминала пряка тръпката между нас се засилваше. Когато стигнахме до мансардата, и двамата слязохме от таксито и застанахме на тротоара: аз – двоумяща се дали да го поканя да се качи, той – твърде учтив да попита. Никога не бях лягала с непознат – въпреки някои мои предизвикващи учудване решения винаги съм била леко романтична и моногамна, но бях изкушена. Обмислях идеята.

– Гладна ли си? – попита Уил.

– Ужасно – отвърнах.

С облекчение го отдалечих от входа на дома си. Тръгнахме по улица *Канал* – покрай спуснатите кепенци на студия за изкуствени кичури, деликатесни магазини с печени патици на витрините и улични търговци на плодове, които подреждаха картонените си щандове.

Влязохме в кварталното кафене – първите клиенти за деня. На чаша кафе с гевреци Уил сподели, че наскоро пристигнал от Китай, където работел в спортна организация, разпространяваща спортни програми в помощ на местната младеж. Бях впечатлена, че говори мандарин. В момента наглеждал къщата на кръстниците си и си дал две седмици почивка да обмисли следващите си стъпки. Изглеждаше искрен и смахнат – като скучен, банален виц. Но макар да си придаваше непринуден вид, усещах, че е леко объркан и доста уязвим.

След два часа още бяхме в кафенето и още си говорехме. *Много ми харесваш* – помислих си, когато станахме да си ходим. И добавих наум: – *Жалко, че заминавам на друг континент.*

След закуска се върнахме до жилището ми и се качихме в стаята. Цял ден лежахме – дремахме, бърборихме, шегувахме се. Бях свикнала с по-напористи младежи, въоръжени с цял арсенал ловки свалчески реплики, но на Уил явно му стигаше да

лежи до мен. Когато след още няколко часа така и не беше направил опит да ме целуне, аз се обърнах към него и предприех първата крачка. Накрая стигнахме до едnodневна свалка, а после до дву- и трidневна. С него беше различно. Не гасях лампите. Не изпитвах нужда да крия каквото и да било. Той беше от хората, които те карат да гледаш на тялото си с великодушие, а не с ненавист. Беше мъж, когото при различни обстоятелства бих си дала време да опозная.

В последната сутрин в Ню Йорк, докато правех кафе, в кухнята се процеждаше лимоненожълта светлина и почти не чувах гневните бибукания на такситата и въздишките на автобусите. Влязох на пръсти в спалнята да взема последните дрехи и да ги напъхам в куфара. След като дръпнах ципа, погледнах върлинещата фигура на Уил, омотана в чаршафите, и ангелското изражение на заспалото му лице. Изглеждаше толкова умиротворен, че не ми се искаше да го будя. Прекараното в митарстване детство ме беше отегчило от сбогуванията.

На излизане му оставих бележка на обувките: *Благодаря за неочакваното забавление. Дай боже, един ден пътищата ни пак да се пресекат!*

MÉTRO, BOULOT, DODO

АКО МАНХАТЪН ТИ дава силен тласък в кариерата, то Париж ти позволява да въплътиш в реалност фантазията си за друг живот, и точно това смятах да направя. След като излязох от метрото в *Маре**, затътрих шумно обемистия си червен куфар по улицата, като на всеки няколко крачки се спирах да се полюбувам на кафенетата, пекарните и покритите с лози фасади в новия си квартал.

Чрез приятел на приятел ми се удаде да наема обзаведено студио в сграда от XVIII в. на улица *Дюпети-Туар*. Качих се на третия етаж с паянтов товарен асансьор от ковано желязо. Като отключих вратата, контрастът с квартирата на улица *Канал* ме хвърли в луда радост и едва не затанцувах на изтривалката. *Светлина! Тишина! Уединение! Дървен под! Огромна розова вана във формата на раковина!* Студиото едва ли беше по-голямо от 40 квадрата, но за мен беше палат и беше само мое.

Използвах почивните дни да се настаня – разонаковах багажа, открих си банкова сметка, купих нови чаршафи и проучих кухнята.

* Квартал на Париж (фр. *блато*), на десния бряг на река Сена. — Бел. прев.

В понеделник сутринта отидох с метрото до адвокатската кантора, която се намираше в елегантна градска къща до парка *Монсо* в Осми район. Във фойето ме посрещна флотилия от сътрудници, които потропваха с токчетата по излъскания мраморен под, докато ме развеждаха из помещението. Работех още от юношеските си години и съм била каква ли не – разводачка на кучета, детегледачка, лична секретарка, учителка по контрабас, хостеса в ресторант – но за първи път попадах в корпоративна среда.

Кантората имаше 6-метрови тавани с натруфени корнизи, картини в златни рамки и голямо вито стълбище. Адвокатите седяха на дървените си бюра с цигара в едната ръка и еспreso в другата, което ми се стори много френско и много изискано.

По пладне отидох с група колеги на лежерен обяд в кафенето зад ъгъла и поръчахме пържолки с две бутилки вино за сметка на кантората. Като се върнах, ми връчиха блекбери за служебни цели и ми показаха склада с канцеларските материали. Оборудвана с купчина яркожълти блокноти и фамозни химикалки, седнах на бюрото си с усещането, че вече съм зрял човек, изтегнах се на стола и запалих цигара, докато оглеждах ликуващо новата обстановка.

След първия работен ден реших да се прибера пеш, а не с метрото. По здрач тесните криви улички на *Маре* му придаваха средновековен облик. Уличните лампи се оживиха и както си вървях, си фантазирах какъв човек мога да стана. Нямаше ги вече приятелите, които не ми бяха никакви приятели, а просто хора, жадни за пакости и среднощни купони. Дори сърбежът ми беше попреминал. От всичко това ме делеше цял океан и сега си представях как прекарвам почивните си дни сама в проучване на града, на пикник в градините на двореца *Тюйлери* или с хубава книга в ръка в малкото кафене, кое-

то бях открила зад ъгъла. Ще си купя колело с кошница, която всяка неделя ще пълня с продукти от пазара на *Плас де ла Републик*. Ще ходя с червено червило и обувки на висок ток като другите адвокатски сътруднички. Ще се науча да готвя прочутия кукус на леля Фатима и ще каня гости в новия си дом. Решена по-малко да обяснявам какво искам да правя, а повече да действам, ще се запиша в някой от белевистичните кръжоци в *Шекспир и компания* – прочутата книжарница на брега на Сена. Може дори да си взема кученце – пухкав кинг чарлс шпаньол, който ще нарека Шопен.

Но няха много свободно време – в неделя рядко стигах до пазара, а после зеленчуците мухлясваха в хладилника. Вместо това ме подхвана животът, който французите наричат *métro, boulot, dodo* (*метро, работа, сън*).

В края на първата работна седмица ми беше ясно, че не ставам за адвокатска сътрудничка. Предпочитах творческото писане пред електронните таблици, марафонките пред обувките на висок ток. Кантората беше специализирана в международния арбитраж, което отначало ми се беше сторило интересно, но когато се опитвах да чета попадащите на бюрото ми препуски, юридическият жаргон ми беше непонятен, а съдържанието – умопомрачително досадно. Мнозинството от дните прекарвах в сутерена на кантората, където коригирах, разпечатах и разпределях хиляди документи в грижливо подредени папки, за да могат адвокатите да помагат на бездушните корпорации да стават още по-богати.

Тъй като от мен се очакваше да бъда на разположение ежедневно и ежечасно, спях със служебния телефон на възглавницата и нагласях часовника да ме буди посред нощ, за да проверявам за спешни имейли. Понякога дори не излизях от кантората. Ние, сътрудниците, прекарвахме толкова нощи там,

че накрая започнахме да ги броим. Отгоре на всичко шефът беше перверзник, който криеше каталози на дамски обувки в чекмеджето на бюрото си и когато мислеше, че не гледам, ми снимаше краката с телефона.

След всяка 90-часова работна седмица разпусках, като си купувах шоколадов кроасан за из път и отивах да танцувам. В малките часове на нощта замъквах мози, с когото бях, в стар джаз клуб на име *О Троя Мелец* да пеем фалшиво до пианото и да пием вино до посиняване на устните.

Животът ми в Париж не беше приказката, която си представях, но аз си съчинявах друга версия. Кореспонденцията ми с Уил започна неочаквано – кратките есемеси от сорта на *Здрасти, Как си, Как я караш* преминаха в дълги закачливи майли, последвани от дебели пликове, натъпкани с ръкописни писма и грижливо анулирани статии от списание *Ню Йоркър*. Изпрати ми картичка от хижа в Уайт Маунтийнс в Ню Хемпшир, където прекарал уикенда с приятели: *Няма ток, топлим се с кюмбе на дърва от началото на XX в. и се чуват само бухалите, пращането на огъня и вятърът* – пишеше. – *Прииска ми се да поема по черните пътища на Щатите. На теб пътува ли ти се?* Идеята да обикаляме страната заедно, накара сърцето ми да затанцува.

Оставяхме един и същ послепис: *Няма нужда да отговаряш със същия брой думи*, но с течение на времето кореспонденцията ни се задълбочи и зачести. Четях и препрочитах всяко от писмата му, сякаш бяха закодирани карти, които криеха тайни намеци и прозрения за човека, държащ химикалната.

Разказах на Уил за лутанията си след завършването и за новия си живот в чужбина: *Първите си 36 часа в Париж прека-*

рах в пълно усамотение, с изключен лаптоп и телефон. Обикалях къде ли не, докато не ми се случи токчето и не се наложи да се прибера с такси. Въпреки усилията да водя по-аскетичен живот, бях събрала нова тайфа от приятели: Лахора – овдовяла йогистка; Зак – колега от колежа, който щеше да става мим; Бадър – млад марокански бизнесмен, който обожаваше да танцува; и Дейвид – възрастен експат, който се обличаше като международен плейбой и правеше екстравагантни купони.*

Душа, която има нужда да лети, не може да живее в усамотение – отвърна Уил. Как да не припаднеш при такава сензация?!

Споделих му мечтата си да стана журналист и му изпратих очерк за арабско-израелския конфликт, който бях съчинявала с месеци. *Какво съвпадение!* – отговори той. Също имал журналистически амбиции. Наскоро станал научен сътрудник на един професор и се надявал да си намери работа като редактор. Върна ми задълбочени бележки как да преработя черновата.

Макар че бяхме прекарали заедно само една седмица в Ню Йорк, епистоларната ни връзка беше приятна изненада, защото именно чрез писмата започнахме да се опознаваме. Старомодната кореспонденция предлагаше по-безопасна, почестна алтернатива на играта на котка и мишка, каквато бяха свалките. Скоро така се влюбих в своя нов епистоларен приятел, че мислех, мечтаех и говорех само за него. Надявах се човекът зад писмата да е не по-малко очарователен от обрисувания с мастило.

* Лице, което по една или друга причина не живее в страната си; емигрант. – Бел. рег.

Беше късен есенен следобед. Като никога, в кантората нямаше много работа и двете с Камила – адвокатската сътрудничка, с която деляхме едно бюро, обсъждахме дали да не поканя Уил на гости в Париж. Не бях сигурна дали романтичният подтекст на писмата не е само в моята глава, но се притеснявах, че ако скоро не поема инициативата, кореспонденцията ни ще отмре. В следващия един час написах на чернова няколко мейла на Уил в опит да уцеля правилния тон – нещо средно между искрен ентузиазъм и хладнокръвно безразличие.

– Allez ma chérie, courage!* Ако я караш така, ще седиш тук цяла нощ – каза Камила, като ме мясна по бузата на излизане.

Докакто избира окончателния вариант, навън се беше стъмнило, а кантората беше почти опустяла. Преброих до 10 – с усещането, че се държа повече от незряло – преди да се осмеля да натисна *Изпрати*. Когато най-после събрах куража, изпитах вълнение, но то бързо беше засенчено от притеснението дали ще получа отговор.

Времето се процеждаше бавно. Изпуших половин кутия *Голоаз*, рових в интернет, преподредих бюрото си. В 21 ч. най-после хванах метрото за вкъщи. Проверих мейла си. Още нищо. Тръпнех в очакване, докато си правех тост с нутела за вечеря. Дали не бях прекалила, или разчела погрешно вибрациите? Преди да си легна, щях да взема вана и ако и след това нямаше отговор, щях да го зачеркна от мислите си.

В полунощ проверих за последен път. Във входящата кутия имаше писмо. Отворих го и видях препратено потвърждение за полет. Посока: Париж, Франция...

• • •

* *Хайде, скъпа, по-смело!* (фр.) – Бел. прев.

Уил пристигна след по-малко от месец – тъкмо навреме за Деня на благодарността.

Бях прекарала почивните дни в трескава подготовка. Изтърках ваната до блясък, пометох прахоляка от пода и занесох чаршафите на пералня. Отскочих до пазара *Анфан Руж* за самун хляб и пита миризлив камамбер, буркан краставички, нарязани колбаси и букет изсушена лавандула. На връщане купих бутилка вино и в последния момент влязох във фризьорски салон срещу нас да ми оформят косата, което беше крайно наложително.

На сутринта преди полета на Уил станах в ранни зори и пробвах поне шест тоалета, преди да се спра на дънките, които ми стояха най-добре, плътно прилепнало черно поло и късметливските си златни обеци. Тръгнах за летището с почти едновременно закъснение.

На улица *Дюпети-Туар* духаше вятър, примесен с ръмеж, докато токетата на ботушите ми потропвах бързо и отчепливо по мокрия тротоар. Малко преди входа на метрото телефонът кликна. Уил пишеше, че самолетът кацнал порано и взел такси до квартирата ми; отворили му и сега ме чакал пред нас.

Побързах да се върна, вземах по две стъпала наведнъж, но на втория етаж спрях да се успокоя. Сърцето ми биеше като надрусан метроном, челото ми беше потно, а дишането – накъсано. През последните седмици бях забелязала, че се уморявам много по-лесно. Отбелязах наум да си купя карта за фитнес. Отметнах косата от челото, поех дълбоко дъх и завих зад ъгъла.

– Здравей, здравей! – извика Уил, като ме съзря, изправи се и по лицето му се разля широка 24-каратова усмивка.

За момент се поколебахме, преди да се презърнем, изведнъж обзети от свенливост да се целунем дори по бузата. В

обятията на мъж, който не ми беше съвсем непознат, но не беше и нищо повече от това, за първи път от месеци насам почувствах, че стоя на твърда земя.

— Bienvenue!* — отвърнах, като се пуснахме и му отключих да влезе.

Студиото беше миниатюрно. Без кухнята и банята беше просто една многофункционална стая.

— Това е спалнята — казах, като кимнах към леглото на кокили. — Това е холът — допълних, сочейки червената кушетка. — Това е трапезарията — продължих, имайки предвид стария моряшки сандък, който ми служеше и за масичка за кафе, и бюро, и скрин. Беше първата ми самостоятелна квартира и макар да имаше спартански вид и така и да не бях намерила време да купя пердета, аз се гордеех с нея. — И воала! — приключих, като отворих големите еркерна прозорци, за да се види тераската.

— Прекрасна е! — потвърди той.

Останалата част от деня ми е мътна и си я спомням като отделни моменти: притесненото бърбрене в дневната на чаша кафе, десетината подаръци, които Уил извади един по един на сандъка, криволичещата разходка край Сена със следващите в чужбина американски студенти, които ни разсмиваха с баретите и с ужасния си френски.

— Да не си посмям да ме целунеш тук! — предупредих го, като минавахме по *Пон дез Ар* — Моста на изкуствата, на чиито решетъчни парпети влюбените закачаха катинарчета.

Стори го по-късно, след бутилка червено вино, която ни отпусна нервите.

Уил се качи след мен по стълбата на леглото — нестабилна евтина конструкция от четири гървени крака и тънка плат-

* *Dobré došl!* (фр.) — Бел. прев.

форма от шперплат, сглобена колебливо от предишния наемател. Легнахме един до друг, но усещането не беше същото, както през трите нощи в Ню Йорк. Въздухът се изпълни с деликатна неловкост, докато се събличахме. През прозореца нахлуваше лунна светлина и придаваше сребрист оттенък на белезите по краката ми. Кокилите на леглото под нас се люлееха.

– Майната ти, *Ikea*! – възкликнах.

– Ами ако се разпадне? – Уил беше сериозно обезпокоен.

– Представи си как утре баща ми преглежда вестниците и вижда заглавие: *Двойка голи американци, намерени мъртви сред останки от легло от „Ikea“*.

Той слезе по стълбата.

– Един момент! Трябва да се убедя.

Провери дали болтовете са затегнати добре, като клатеше и друсаше конструкцията, а аз се смеех.

– Сеизмична оценка.

След края на двуседмичното си гостуване Уил отлетя за Ню Йорк, но само за да си събере багажа и да напусне работа. *Мести се в Париж, за да бъде с мен* – написах многократно в дневника си, докато най-после не започна да ми изглежда реално. В метрото на път за вкъщи лицето ми се разля в глупава усмивка. *Радостта е ужасно чувство, не ѝ се доверявайте!* – допълних. Защото под радостта ми се разразяваше буря, надигаше се досадно мрачно предчувствие; под кожата ми се плъзгаше нещо влажно, беззвездно и жестоко.